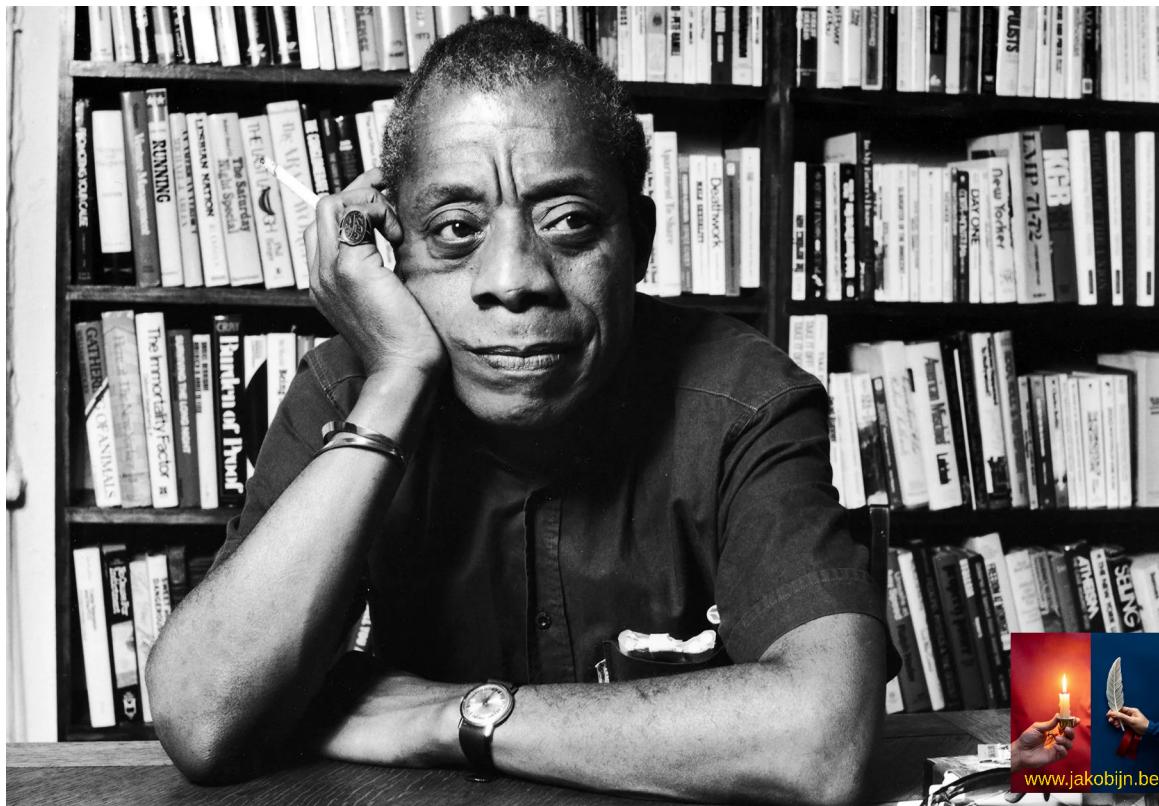


De Onverbiddelijke Spiegel van de Westerse hypocrisie - James Baldwin

Door Frank , 8 september 2026

De Onverbiddelijke Spiegel van de Westerse hypocrisie - James Baldwin



Door Frank Dumon

De Stem die Weigerde te Zwijgen

In een tijdperk dat wordt gekenmerkt door historische amnesie, politieke polarisatie en de hardnekkige illusie van westerse morele superioriteit, blijft het werk van James Baldwin (1924-1987) een ongemakkelijke, doch onmisbare noodzaak. Baldwin was niet louter een Afro-Amerikaanse schrijver of een

woordvoerder van de burgerrechtenbeweging; hij was een van de scherpste morele en intellectuele analisten van de twintigste eeuw. Zijn werk biedt een vernietigende kritiek op de structuren van macht, racisme en imperialisme die de westerse beschaving van binnenuit uithollen. Voor de kritische lezer die voorbij de oppervlakkige retoriek van hedendaagse politieke debatten wil kijken, biedt Baldwin geen troost, maar wel helderheid. Hij dwingt ons om de vraag te stellen niet alleen wie wij zijn, maar wat wij bereid zijn te vernietigen om onze zelfbeeld in stand te houden.

De relevantie van Baldwin vandaag de dag is niet afgenomen; ze is slechts van context veranderd. Waar hij in de jaren zestig de hypocrisie van de Amerikaanse droom blootlegde, kunnen wij zijn analyses vandaag toepassen op het bredere westerse traject. Zijn waarschuwingen over de gevaren van een samenleving die drijft op uitsluiting, economische ongelijkheid en de ontkenning van historisch onrecht, resoneren krachtig in een Europa dat worstelt met de erfenis van zijn eigen koloniale verleden en de opkomst van nieuw autoritarisme. Baldwin begreep dat racisme niet een afwijking is van het westerse systeem, maar een fundamenteel onderdeel van de architectuur ervan. Zijn geschriften zijn daarom geen historische artefacten, maar levende documenten die een diagnose stellen van een ziekte die nog steeds niet is genezen.

Jeugd en Vorming: Harlem en de Vlucht naar Parijs

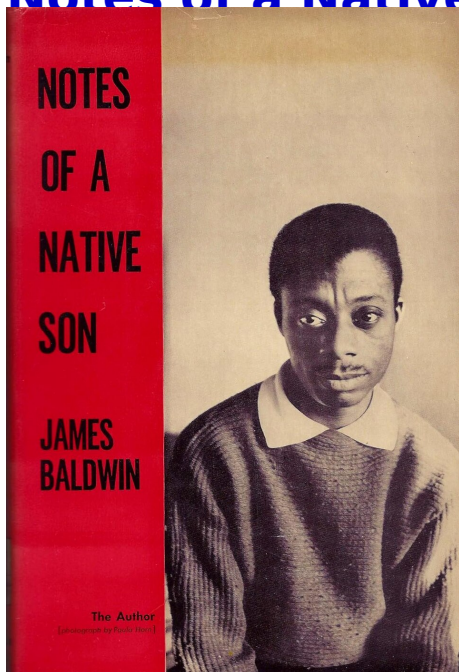
Om de scherpte van Baldwin's kritiek te begrijpen, moet men de smeltkroes van zijn vroege jaren onderkennen. Geboren in Harlem, New York, groeide hij op in armoede, omringd door de alomtegenwoordige dreiging van politiek geweld en systemische uitsluiting. Zijn stiefvader, een predikant, was een man verbitterd door de raciale hiërarchie van Amerika, een verbittering die de jonge James zowel vreesde als begreep. Op zijn veertiende werd Baldwin zelf predikant, een ervaring die hem een diep inzicht gaf in de retorische kracht van de kansel en de psychologische functie van religie voor een onderdrukte gemeenschap. Hij leerde dat taal een wapen kon zijn, maar ook dat de kerk vaak diende als opium voor de massa, een belofte van hemelse rechtvaardigheid die aardse onderdrukking legitimeerde.

De ontdekking van zijn homoseksualiteit voegde een extra laag van vervreemding toe aan zijn bestaan. In de conservatieve, religieuze omgeving van Harlem was dit een dubbele zonde. De combinatie van zijn ras, zijn klasse en zijn seksualiteit maakte hem tot een drievoudige buitenstaander. Deze positie aan de marges was echter precies wat hem het unieke perspectief gaf dat nodig was om het centrum van de macht te analyseren. Zoals hij later zou schrijven: Men moet de wereld vanuit de

marge bekijken om het centrum te begrijpen. Zijn vroege essays en verhalen weigerden te voldoen aan de verwachtingen van zowel de blanke liberale elite als de zwarte nationalistische bewegingen. Hij eiste het recht op complexe menselijkheid.

In 1948, met slechts veertig dollar op zak, vluchtte Baldwin naar Parijs. Deze vlucht was niet louter een zoektocht naar artistieke vrijheid, maar een overlevingsstrategie. In Frankrijk, zo ontdekte hij, werd hij niet gereduceerd tot zijn ras, maar werd hij gezien als een individu. Deze ervaring van relatieve anonimiteit en vrijheid was cruciaal voor de ontwikkeling van zijn stem. Het stelde hem in staat om terug te kijken naar de Verenigde Staten met de afstand die nodig is voor objectieve, doch gepassioneerde analyse. Parijs werd de plaats waar hij leerde dat de Amerikaanse problematiek niet uniek was, maar een symptoom van een bredere westerse ziekte van hiërarchie en uitsluiting.

Notes of a Native Son: Het Literaire Debuut dat **Wakker Schudde**



In 1955 publiceerde Baldwin zijn eerste essaybundel,

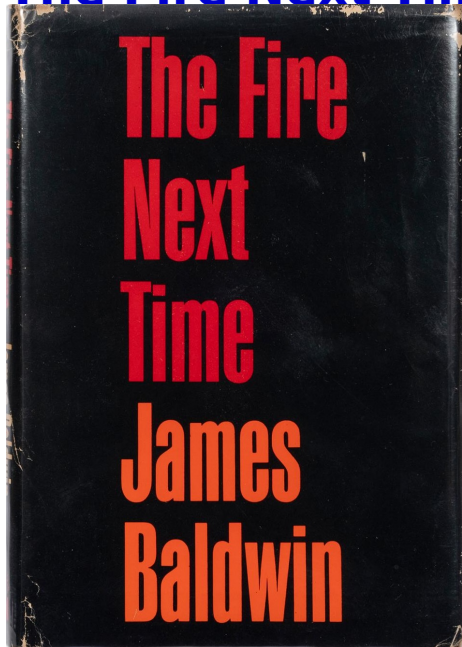
Notes of a Native Son. Dit werk vestigde onmiddellijk zijn reputatie als een van de belangrijkste stemmen van zijn generatie. De titelessay, die de complexe, door haat en liefde verscheurde relatie met zijn stiefvader beschrijft, is een meesterwerk van psychologische en sociologische observatie. Baldwin weigert hier om zijn vader te vereenvoudigen tot een louter slachtoffer of een monster. In plaats daarvan toont hij hoe de systematische vernedering van de zwarte man in Amerika zich vertaalt in binnenlands geweld en emotionele verstarring. De dood van zijn vader, samenvallend met de geboorte van zijn zus en de rass rellen in Harlem, wordt het

kader voor een bredere reflectie over de erfelijkheid van woede.

In deze bundel valt Baldwin ook de 'protestroman' aan, met name het werk van Richard Wright (zoals *Native Son*). Baldwin betoogde dat dergelijke werken, hoewel goed bedoeld, uiteindelijk de menselijkheid van hun zwarte personages ontkenden door hen te reduceren tot sociologische symbolen van onderdrukking. Voor Baldwin was de taak van de schrijver niet om propaganda te produceren die de blanke lezer geruststelde of schuldgevoelens aanpraatte, maar om de onontkoombare, complexe waarheid van de menselijke conditie vast te leggen. Hij eiste dat zwarte personages (en bij uitbreiding, zwarte mensen) het recht kregen op innerlijk leven, twijfel, liefde en fouten, los van hun politieke nut.

Deze houding maakte hem tot een lastige figuur voor zowel de witte establishment als de opkomende zwarte macht beweging. Hij weigerde zich te laten inpakken in een ideologisch keurslijf. Zijn humanisme was radicaal omdat het geen ruimte liet voor de dehumanisering van de tegenstander, zelfs niet van de onderdrukker. Dit zou een terugkerend thema worden in zijn hele oeuvre: de overtuiging dat de onderdrukker evenzeer gevangen zit in het systeem van de onderdrukking als de onderdrukte, zij het met een andere, bevoorrechte ervaring. De bevrijding van de een is dus onlosmakelijk verbonden met de bevrijding van de ander.

The Fire Next Time: Een Profetische **aan een Gesegregeerd Land**



Als *Notes of a Native Son* Baldwin vestigde als een

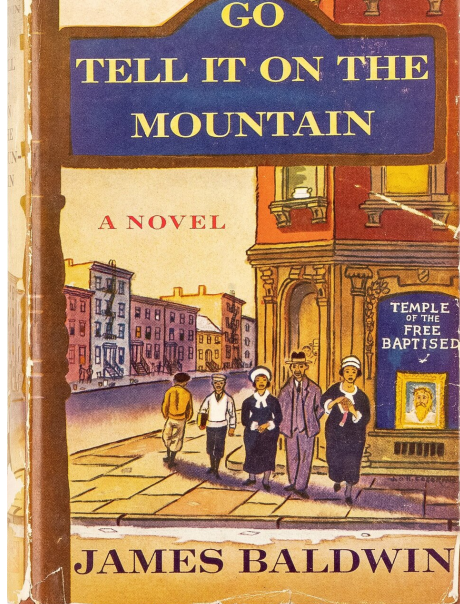
belangrijk essayist, dan maakte *The Fire Next Time* (1963) hem tot een nationaal en internationaal fenomeen. Het boek, bestaande uit twee brieven – één aan zijn

vijftienjarige neefje en één over de rol van religie in de Amerikaanse samenleving – is een van de meest krachtige teksten ooit geschreven over ras en identiteit. De openingszin, gericht aan zijn neef, is onuitwisbaar: "Ik weet niet wat je hebt verteld over wat er met je gaat gebeuren als je vijftien bent, maar ik heb het altijd tegen je gezegd, en ik zeg het nu weer, dat de wereld die je betreedt geen andere basis heeft dan je ondergang."

In het tweede deel, "Down at the Cross", levert Baldwin een vernietigende kritiek op het christendom zoals dat in Amerika wordt beoefend. Hij stelt dat de blanke christelijke kerk historisch gezien heeft gefunctioneerd als de spirituele rechtvaardiging voor slavernij, kolonisatie en segregatie. De god die door deze kerk wordt aangebeden, is volgens Baldwin een projectie van blanke macht en angst, een "witte god" die dient om de status quo te heiligen. Deze analyse was schokkend voor de liberale blanke lezers die zichzelf zagen als progressief, maar het was een onontkoombare conclusie voor iedereen die de geschiedenis van het westers imperialisme eerlijk onder ogen durfde te zien.

Tegelijkertijd uit Baldwin ook kritiek op de Nation of Islam en figuren als Elijah Muhammad. Hoewel hij de woede en de behoefte aan zelfrespect die deze beweging aansprak begreep, verwierp hij hun separatisme en hun eigen vorm van raciale mythologie. Voor Baldwin was de oplossing niet het omdraaien van de raciale hiërarchie, maar de afschaffing ervan. Hij pleitte voor een radicale, allesomvattende liefde – niet de sentimentele, oppervlakkige liefde van de liberale retoriek, maar een harde, eisende liefde die de waarheid onder ogen ziet en weigert zich neer te leggen bij de ontkenning van andermans menselijkheid. De "fire next time" is een bijbelse verwijzing, maar ook een profetische waarschuwing: als Amerika er niet in slaagt zijn raciale en morele contradicties op te lossen, zal het worden verteerd door zijn eigen gewelddadige fundamenteën.

Go Tell It on the Mountain (1953): 39e plaats van de lijst met de 100 beste Engelstalige romans



Go Tell It on the Mountain is een semi-autobiografische

roman uit 1953 van James Baldwin. Het vertelt het verhaal van John Grimes, een intelligente tiener in het Harlem van de jaren 30, en zijn relatie met zijn familie en zijn kerk. De roman onthult ook de achtergrondverhalen van Johns moeder, zijn biologische vader en zijn gewelddadige, fanatiek religieuze stiefvader, Gabriel Grimes. De roman focust op de rol van de Pinksterkerk in het leven van Afro-Amerikanen, zowel als een negatieve bron van onderdrukking en morele hypocrisie als een positieve bron van inspiratie en gemeenschap.

In 1998 plaatste de Modern Library Go Tell It on the Mountain op de 39e plaats van de lijst met de 100 beste Engelstalige romans van de 20e eeuw. Time magazine nam de roman op in de lijst met de 100 beste Engelstalige romans die tussen 1923 en 2005 zijn verschenen.[2]

Het Cambridge Debat (1965): Een Meesterles in Morele Helderheid

Geen enkel moment in Baldwin's publieke leven illustreert zijn intellectuele en retorische meesterschap zo goed als het debat aan de Cambridge Union op 18 februari 1965. De stelling luidde: "De Amerikaanse droom is verwezenlijkt ten koste van de Amerikaanse neger." Tegenover Baldwin stond William F. Buckley Jr., de charismatische en scherpe boegbeeld van het Amerikaanse conservatisme. Het debat vond plaats in een periode van intense sociale onrust, na de Civil Rights Act van 1964, maar voor de grote escalatie van de Vietnamoorlog en de moorden op Malcolm X en Medgar Evers.

Buckley's betoog was typisch voor zijn stijl: intellectueel hoogdravend, beroepend op abstracte principes van vrijheid en historische gradualisme, en doordrenkt van een aristocratische zelfvoldaanheid. Hij probeerde de stelling te ontkrachten door te argumenteren dat de Amerikaanse droom universeel toegankelijk was en dat de achterstand van Afro-Amerikanen een kwestie van tijd en individuele inspanning was, niet van structureel onrecht.

Baldwin's weerwoord was een vernietiging van deze abstracties. Hij weigerde te debatteren op het terrein van de academische theorie. In plaats daarvan bracht hij de discussie terug naar de materiële, lichamelijke realiteit van zwarte Amerikanen. Hij sprak over de angst van een zwarte vader voor zijn zoon, over de psychologische schade van systematische vernedering, en over het morele failliet van een samenleving die haar welvaart bouwt op de ruggengraat van een onderklasse. Zijn stem was kalm, maar doordrenkt van een onweerlegbare, emotionele waarheid. Hij ontmantelde Buckley's argumenten niet door harder te schreeuwen, maar door de leegte van Buckley's posities bloot te leggen met een bijna medelijdende helderheid.

De overwinning van Baldwin in dit debat (hij won met een overweldigende meerderheid van de stemmen van de studenten) was niet slechts een persoonlijke triomf, maar een symbolische overwinning van de geleefde ervaring over de zelfvoldane theorie. Het blijft een tijdloos document van hoe men de macht van het establishment kan uitdagen zonder de eigen menselijkheid of intellectuele integriteit op te offeren. Het toont aan dat ware retorische kracht niet ligt in het overstemmen van de tegenstander, maar in het onmogelijk maken van diens morele positie.

De Burgerrechtenbeweging: Getuige, Geen Ideoloog

Baldwin's relatie met de burgerrechtenbeweging was complex en vaak pijnlijk. Hij was een close vriend en vertrouweling van sleutelfiguren zoals Martin Luther King Jr., Malcolm X, en Medgar Evers. In tegenstelling tot veel van zijn tijdgenoten, zag hij zichzelf echter niet als een politieke strateeg of een ideologische leider, maar als een "getuige". Zijn taak, zo zag hij het, was om te vertellen wat er werkelijk gebeurde, om de leugen van de officiële geschiedenis te doorbreken.

Een illustratief moment van zijn frustratie met de politieke elite was de beroemde bijeenkomst met minister van Justitie Robert Kennedy in mei 1963. Baldwin had een delegatie van zwarte intellectuelen en kunstenaars samengebracht om de minister te vertellen over de realiteit van het zwarte leven in Amerika. In plaats van te luisteren,

reageerde Kennedy defensief, verdedigde hij het beleid van zijn broer, de president, en toonde hij een fundamenteel onvermogen om de diepte van de zwarte woede te begrijpen. Baldwin beschreef deze ontmoeting later als een moment van diepe desillusie, waarin hij beseftte dat de liberale elite, ondanks haar goede bedoelingen, structureel blind was voor de realiteit van de onderdrukking die zij beweerde te bestrijden.

De opeenvolgende moorden op zijn vrienden – Medgar Evers in 1963, Malcolm X in 1965, Martin Luther King Jr. in 1968 – hadden een verwoestend effect op Baldwin. Elke moord was niet alleen een persoonlijk verlies, maar ook een bevestiging van zijn donkerste vermoedens over de bereidheid van de Amerikaanse staat om zwarte levens te vernietigen om de orde te handhaven. Zijn werk uit deze periode, zoals het essay *No Name in the Street* (1972), is doordrenkt van rouw en een groeiende radicale woede. Hij begon de kapitalistische structuur van de Verenigde Staten steeds meer te zien als onverenigbaar met menselijke waardigheid, een inzicht dat hem dichterbij socialistische en anti-imperialistische standpunten bracht, hoewel hij nooit een partijman werd.

Baldwin en Europa: De Koloniale Blinde Vlek

Voor de Europese, en specifiek de Belgische, lezer is het verleidelijk om Baldwin te omarmen als een criticus van de *Amerikaanse* zonde. Dit is echter een gevaarlijke vorm van zelfvoldaanheid. Baldwin's kritiek op de Verenigde Staten is onlosmakelijk verbonden met zijn kritiek op het westerse imperialisme in het algemeen. De logica die leidde tot de slavernij in de Nieuwe Wereld is dezelfde logica die de kolonisatie van Afrika en Azië rechtvaardigde. Het idee dat bepaalde mensen minder menselijk zijn dan anderen, is de fundamentele mythe van de westerse expansie.

Europa heeft Baldwin vaak gevierd als een geëxpatrieerde kunstenaar die toevlucht zocht in Parijs, terwijl het de scherpste van zijn politieke analyse over het kolonialisme negeerde. De Europese samenleving heeft de neiging om Amerikaans racisme te zien als een exotische, overzeese afwijking, waardoor men de eigen, diepgewortelde structuren van discriminatie en de onverwerkte erfenis van het koloniale verleden kan ontkennen. Baldwin zou de eerste zijn om erop te wijzen dat de "westerse waarden" van vrijheid en gelijkheid systematisch werden onthouden aan de meerderheid van de wereldbevolking door middel van koloniale exploitatie.

In een tijd waarin Europa worstelt met de opkomst van rechts-populisme, de externalisering van zijn grenscontroles, en een voortdurende weigering om volledige verantwoordelijkheid te nemen voor zijn koloniale misdaden, is Baldwin's stem

urgenter dan ooit. Hij herinnert ons eraan dat de strijd tegen racisme niet gewonnen kan worden door oppervlakkige diversiteitsinitiatieven, maar alleen door een fundamentele herstructurering van de economische en politieke macht. Zijn werk daagt de Europese lezer uit om niet alleen naar de overkant van de Atlantische Oceaan te wijzen, maar ook naar de eigen geschiedenis en de huidige praktijken van uitsluiting te kijken.

De Latere Jaren: De Onvermoeibare Getuige tot het Einde

De laatste twee decennia van Baldwin's leven werden gekenmerkt door een toenemend gevoel van isolement, zowel persoonlijk als politiek. De opkomst van de Black Power beweging, met haar nadruk op militante separatisme, maakte hem tot een doelwit van kritiek van jongere activisten die zijn pleidooi voor liefde en integratie zagen als naïef of verouderd. Tegelijkertijd bleef de witte samenleving hem negeren of marginaliseren nu zijn boodschap te radicaal werd voor hun liberale comfortzone.

Toch bleef hij schrijven met een ongekennde scherpte. Zijn boek *The Evidence of Things Not Seen* (1985), een onderzoek naar de moorden op zwarte kinderen in Atlanta in de vroege jaren tachtig, is een meesterwerk van onderzoeksjournalistiek en morele verontwaardiging. Baldwin wees erop dat de samenleving bereid was om een enkele, marginale figuur (Wayne Williams) de schuld te geven, om zo maar niet te hoeven kijken naar de structurele verwaarlozing en het systeem van apartheid dat deze kinderen kwetsbaar had gemaakt. Hij zag de moorden niet als een afwijking, maar als het logische eindpunt van een samenleving die zwarte levens niet waardeert.

Zijn gezondheid ging achteruit, en hij stierf in 1987 in Saint-Paul-de-Vence, Frankrijk, aan maagkanker. Hij liet een onvoltooid manuscript achter, dat later postuum zou worden gepubliceerd als *Remember This House*, en dat de basis zou vormen voor de bekroonde documentaire *I Am Not Your Negro* (2016). Deze documentaire toont aan hoe verrassend actueel zijn woorden nog steeds zijn. De beelden van politiegeweld en protesten die in de film worden getoond, zijn naadloos te koppelen aan de hedendaagse realiteit, een bewijs dat de strijd die Baldwin beschreef nog lang niet is beslist.

Conclusie: De Onvoltooide Strijd voor Menselijke Waardigheid

James Baldwin was geen gemakkelijke schrijver. Hij biedt geen eenvoudige oplossingen, geen geruststellende beloften van vooruitgang, en geen ideologische schuilplaatsen. Hij eist van zijn lezers een ongemakkelijke introspectie en de moed om de waarheid onder ogen te zien, hoe pijnlijk die ook mag zijn. In een wereld die steeds meer wordt gedomineerd door oppervlakkige polarisatie, algoritmes die onze vooroordelen versterken, en politieke leiders die spelen met de angst van de bevolking, is Baldwin's eis voor radicale, onvoorwaardelijke menselijkheid een tegengif van onschatbare waarde.

Zijn werk herinnert ons eraan dat de strijd voor rechtvaardigheid niet een historische fase is die we hebben afgesloten, maar een voortdurende, dagelijkse verplichting. Het herinnert ons eraan dat de "fire next time" geen verre, apocalyptische dreiging is, maar een metafoor voor de zelfvernietiging die onvermijdelijk volgt op de weigering om rechtvaardigheid te betrachten. Voor de lezer die bereid is om voorbij de comfortabele illusies van de westerse beschaving te kijken, blijft James Baldwin de onverbiddelijke, noodzakelijke spiegel die we niet kunnen, en niet mogen, ontwijken. Zijn erfenis is een oproep om niet alleen te getuigen, maar om te handelen vanuit een diep, onwrikbaar besef van onze gedeelde menselijkheid.

Aanbevolen Videomateriaal voor Verdere Verdieping

Voor wie de woorden van Baldwin in zijn eigen stem en met de onmiskenbare intensiteit van zijn aanwezigheid wil ervaren, zijn de volgende drie historische opnames op YouTube van onschatbare waarde. Deze fragmenten tonen niet alleen zijn retorische meesterschap, maar ook de moeizaam verworven waardigheid waarmee hij de macht aan de kaak stelde. Ze vormen een essentieel visueel en auditief complement op de geschreven tekst.

BBC Interview: De Schrijver als Getuige (1963)

Beschrijving: Kort na de publicatie van *The Fire Next Time* spreekt Baldwin met de BBC over de verantwoordelijkheid van de kunstenaar. Hij legt haarfijn uit waarom hij weigert te worden gereduceerd tot een "Negerschrijver", en benadrukt dat zijn taak niet is om propaganda te produceren, maar om de complexe, pijnlijke waarheid van

de menselijke conditie bloot te leggen. Een essentieel fragment voor wie begrijpen wil hoe Baldwin de valkuilen van simplistische identiteitspolitiek wist te vermijden.

Link: [Bekijk het BBC interview op YouTube](#)

Het Cambridge Debat: Baldwin versus Buckley (1965)

Beschrijving: Dit is wellicht het meest beroemde intellectuele duel van de twintigste eeuw. Aan de Cambridge Union verdedigt Baldwin de stelling dat de Amerikaanse droom is verwezenlijkt ten koste van de Afro-Amerikaanse bevolking. Tegenover hem staat William F. Buckley Jr., het boegbeeld van het Amerikaanse conservatisme. Waar Buckley beroept op abstracte idealen en historische fataliteit, spreekt Baldwin vanuit de onweerlegbare realiteit van menselijk lijden. Zijn overwinning in dit debat is een tijdloze demonstratie van hoe morele helderheid de koude logica van de status-quo kan ontmantelen.

Link: [Bekijk het debat op YouTube](#)

De Dick Cavett Show: Het Failliet van het Liberale Idealisme (1968)

Een van de meest onthullende documenten van Baldwin's intellectuele scherpte is te vinden in een fragment uit 1968 van *The Dick Cavett Show*, later prominent verwerkt in de bekroonde documentaire *I Am Not Your Negro* (2016). In dit gesprek wordt Baldwin geconfronteerd met een welwillende, maar fundamenteel blinde filosofieprofessor (Paul Weiss), die betoogt dat we moeten ophouden met de "focus op kleur" en mensen voortaan moeten beoordelen op "intelligentere criteria". Het is de klassieke liberale reflex: de eis aan het slachtoffer om de obsessie met het onrecht op te geven, zodat de bevoorrechte gesprekspartner zich comfortabel kan blijven wanen in een abstracte morele hoogbouw.

Baldwin's antwoord is een meesterles in het ontmantelen van deze intellectuele arrogantie. Hij wijst er kalm maar vernietigend op dat de professor spreekt vanuit een positie van privilege, waar idealisme een luxe is. Baldwin weigert pertinent om een "daad van geloof" te stellen of zijn leven, dat van zijn vrouw en zijn kinderen te riskeren op basis van "een idealisme dat u mij verzekert dat bestaat in Amerika, maar dat ik nog nooit heb gezien". Met deze woorden doorbreekt hij de fictie dat racisme een louter theoretisch of filosofisch debat is. Voor de onderdrukte is het geen abstractie, maar een dagelijkse, gewelddadige realiteit.

Hij herinnert zijn gesprekspartner eraan dat het meest gesegregeerde uur in het Amerikaanse leven "hoogmiddag op zondag" is, een verwijzing naar de diepe

hypocrisie van de blanke christelijke gemeenschap die de status-quo heiligt. Baldwin maakt duidelijk dat zolang de structurele realiteit van discriminatie intact blijft, de eis om "niet over kleur te praten" niets anders is dan een verzoek tot medeplichtigheid aan de eigen onderdrukking. Dit fragment toont waarom Baldwin zo gevaarlijk was voor het establishment: hij weigerde de spelregels van de intellectuele elite te aanvaarden. Hij dwong hen om niet naar hun eigen goede bedoelingen te kijken, maar naar de materiële, gewelddadige gevolgen van hun systeem. Voor de hedendaagse lezer die de retoriek van moderne "kleurenblindheid" en oppervlakkige diversiteit doorziet, blijft deze confrontatie een ongemakkelijke, maar noodzakelijke spiegel van de westerse zelfvoldaanheid.

The Dick Cavett Show: De Ontmanteling van de Liberale Zelfvoldaanheid (1969)

Beschrijving: In dit interview toont Baldwin zijn geduld en zijn scherpte in gelijke mate. Wanneer hij wordt geconfronteerd met de oppervlakkige aannames van een academische tegenstander over de aard van racisme, ontmantelt hij diens argumenten niet met woede, maar met een vernietigende, kalme logica. Het is een meesterles in hoe je de structurele hypocrisie van de westerse elite blootlegt zonder de eigen menselijkheid te verliezen.

Link: [Bekijk The Dick Cavett Show op YouTube](#)